

Pismo

z dnia 31 stycznia 2020 r.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

0114-KDIP2-2.4010.512.2019.1.AS

Ustalenie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na zakup wieńców pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji, ponoszonych w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty).

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 28 listopada 2019 r. (data wpływu 3 grudnia 2019 r.) o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na zakup wieńców pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji, ponoszonych w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty) - jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 3 grudnia 2019 r. wpłynął do tutejszego organu ww. wnioski o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na zakup wieńców pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji, ponoszonych w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty).

We wniosku przedstawiono następujący stan faktyczny oraz zdarzenia przyszłe.

Spółka S.A. (dalej jako: "Bank", "Wnioskodawca", "Spółka") ma siedzibę na terytorium Polski i prowadzi działalność bankową zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 z późn. zm.), opodatkowaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podatkiem dochodowym od osób prawnych od całości osiągniętych dochodów. Prowadząc działalność bankową Wnioskodawca zatrudnia na terenie całego kraju około ośmiu tysięcy pracowników. Dla Wnioskodawcy bardzo ważne jest poczucie wspólnoty oraz wspólnego celu wszystkich pracowników, gdyż wpływa to pozytywnie na wynik całej Spółki. Dlatego też Bank podejmuje wiele czynności zmierzających do zwiększenia poczucia wspólnoty w Banku, takich jak organizacja spotkań integracyjnych, promowanie marki Banku wewnątrz organizacji, promowanie inicjatyw zmierzających do zacieśniania więzi między pracownikami (jak np. wspólny wolontariat pracowniczy) czy budowanie wewnętrznych systemów premiowych opartych o wspólne wyniki poszczególnych komórek, jak i całej organizacji.

W tak dużej organizacji, jak ta Wnioskodawcy, niestety dochodzi do sytuacji, kiedy któryś z obecnych lub emerytowanych pracowników umiera. W związku ze śmiercią pracownika Bank ponosi wydatki na zakup wieńców, wiązanek pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji. Podobne wydatki są ponoszone w przypadku śmierci byłego pracownika Banku (emeryta, rencisty).

Wymienione wydatki są finansowane z bieżących środków obrotowych Banku. Poniesienie takich wydatków jest wyrazem szacunku dla pracownika, podziękowaniem za pracę, włożony wkład jak i uzyskiwane przychody, wzmacnia więzi pomiędzy pracownikami, wśród załogi wzrasta poczucie wartości oraz przynależności do kultury organizacji. Wszystko to ma określone działania motywacyjne, a tym samym pośrednio wpływające na poziom osiągniętych przez Wnioskodawcę przychodów.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie:

Czy wydatki opisane w stanie faktycznym, dotyczące zakupu wieńców, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji, ponoszone w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty) można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów Banku na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o CIT?

Zdaniem Wnioskodawcy

wydatki związane z zakupem: wieńców, wiązanek pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie, kondolencji ponoszone w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty) można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów Banku na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o CIT, gdyż wydatki te spełniają wszystkie przesłanki uznania ich za koszty uzyskania przychodu wskazane w art. 15 ust. 1 ustawy o CIT.

UZASADNIENIE stanowiska

Na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o CIT, kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów ze źródła przychodów lub w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1 ustawy o CIT.

Zgodnie z powyższym, podatnik ma możliwość odliczenia dla celów podatkowych wszelkich wydatków, pod tym jednak warunkiem, iż wykaże ich związek z prowadzoną działalnością gospodarczą, a ich poniesienie ma lub może mieć wpływ na wielkość osiągniętego przychodu. W konsekwencji, aby wydatek poniesiony przez podatnika stanowił dla niego koszt uzyskania

przychodu, w kontekście przedstawionego stanu faktycznego, kluczowe jest spełnienie następujących warunków:

1.

wydatek musi zostać poniesiony w celu uzyskania, zachowania lub zabezpieczenia przychodów lub możliwość wpływu wydatku na wielkość osiągniętych przychodów, przy czym dany wydatek nie musi mieć bezpośredniego przełożenia na konkretny przychód osiągnięty przez podatnika, lecz wystarczające jest, aby jego poniesienie było uzasadnione związkiem wydatku z prowadzoną przez podatnika działalnością;

2.

wydatek musi zostać poniesiony i musi być wydatkiem definitywnym - przez co należy rozumieć, że w ostatecznym rozrachunku musi on być pokryty z zasobów majątkowych podatnika;

3.

wydatek nie może zostać zaliczony przez ustawodawcę do katalogu wydatków, których zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o CIT, nie uważa się za koszty uzyskania przychodów.

Zgodnie z przyjętą w orzecznictwie zasadą, kosztami uzyskania przychodów są wszelkie racjonalnie i gospodarczo uzasadnione wydatki związane z prowadzoną działalnością, których celem jest osiągnięcie, zabezpieczenie lub zachowanie źródła przychodów. Kosztami będą zarówno koszty uzyskania przychodów pozostające w bezpośrednim związku z uzyskiwanymi przychodami, jak i koszty uzyskania przychodów inne niż koszty bezpośrednio związane z przychodami (pozostające w związku pośrednim), dotyczące całokształtu działalności podatnika i związane z jego funkcjonowaniem. Jak stwierdzał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 lipca 2004 r., sygn. III SA 949/03, "odwołując się do utrwalonej linii orzecznictwa należy podkreślić, że art. 15 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nie daje podstawy do oceny racjonalności wydatków. Uznanie danego wydatku za koszty uzyskania przychodów powinno być uzależnione przede wszystkim od jego przeznaczenia. Nie należy do organów podatkowych, ani do Sądu badanie celowości i efektywności nakładów gospodarczych podatnika, lecz jedynie czy dany rodzaj wydatku pozostaje w związku z działalnością przedsiębiorstwa i nie stanowi wydatków przeznaczonych na cele osobiste podmiotów zarządzających przedsiębiorstwem lub osób trzecich. O celowości ponoszenia wydatków, związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, w tym również o podejmowaniu nowych rodzajów i kierunków działalności gospodarczej, decyduje podmiot prowadzący działalność gospodarczą, a nie organ podatkowy (...). Zważyć przy tym należy, że ustawodawca posługując się zwrotem "wszelkie koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodu", nie posługuje się sformułowaniem "skutek". Takie sformułowanie ma istotne znaczenie przy rozpatrywaniu pojęcia kosztów, albowiem czym innym jest "cel" działania, a czym innym "skutek" będący następstwem podjętych działań. Przez sformułowanie "w celu" należy zatem rozumieć dążenie do osiągnięcia jakiegoś stanu rzeczy (przychodu), a dążenie podatnika ma przymiot "celowości". Jeżeli na podstawie dostępnej wiedzy o związkach przyczynowo-skutkowych można zasadnie uznać, że poniesiony koszt

może przynieść oczekiwane następstwo (przychód). Z tych też powodów brak "skutku", tj. przychodu, nie dyskwalifikuje wydatku jako kosztu poniesionego w celu osiągnięcia przychodu".

W kontekście powyższego orzeczenia, oraz stanu faktycznego przedstawionego na wstępie, Wnioskodawca wskazuje, że wydatki związane z zakupem wieńców pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie, kondolencji ponoszone w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty) są celowe i efektywne z punktu widzenia interesów i funkcjonowania Banku. Do kosztów podatkowych pozostających w związku pośrednim z przychodami zaliczają się koszty pracownicze, takie jak wynagrodzenia zasadnicze, wszelkiego rodzaju dodatki, diety, czy też wydatki związane z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych pracowników.

Wydatki na rzecz pracowników, co do zasady są zaliczane do kosztów uzyskania przychodów, jako mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą i uzyskanymi przychodami oraz nie są wymienione w katalogu wydatków wyłączonych z kosztów uzyskania przychodu.

W ramach tych wydatków, mieszczą się wszelkie świadczenia związane z istniejącym aktualnie lub uprzednio stosunkiem pracy, w tym także wydatki poniesione ze środków obrotowych na zakup wieńców pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie, kondolencji, ponoszone w związku ze śmiercią pracownika lub byłego pracownika (emeryta, rencisty). Co więcej, jednym z podstawowych kanonów polskiej kultury i powszechnie przyjętą normą zwyczajową jest praktyka upamiętniania zmarłych. W przypadku śmierci pracownika, czy też byłego pracownika, Bank kierując się elementarnymi zasadami współżycia społecznego jest w obowiązku, w dowód uznania dla zasług pracownika/byłego pracownika, upamiętnić tę okoliczność poprzez złożenie wieńca na grobie zmarłego, czy też wykupu nekrologu lub umieszczenia kondolencji w prasie.

Praktyka taka podwyższa poziom motywacji pracowników, jako że wzrasta poczucie wartości oraz przynależności pracownika do kultury organizacji, co w efekcie przyczynia się do osiągania przychodu. Zatem, ponoszone przez Wnioskodawcę wymienione w stanie faktycznym wydatki w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty) stanowią element powszechnie obowiązujących reguł zachowania prawa zwyczajowego, przyczyniają się do zwiększenia efektywności pracy.

Mając na uwadze powyższe, zdaniem Wnioskodawcy spełniony został wymóg celowości wydatków pozwalający na uznanie przedmiotowych wydatków za koszty uzyskania przychodu.

Jednym z elementów podatkowej definicji kosztów uzyskania przychodów jest fakt jego definitywnego poniesienia.

Z uwagi na fakt, że Bank ponosi przedmiotowe wydatki ze środków własnych (dochodzi do uszczuplenia jego zasobów majątkowych) lub też Wnioskodawca zwraca środki poniesione w tym celu przez pracownika Banku, uznać należy, że i ten warunek został spełniony.

Podkreślić należy, że wydatki na zakup wieńców pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie, kondolencji, ponoszone w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty) nie zostały wymienione w katalogu wydatków, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy o CIT.

W ocenie Wnioskodawcy jedynym przepisem, który mógłby eliminować przedmiotowe wydatki z katalogu kosztów uzyskania przychodu jest przepis art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT, według którego "nie uważa się za koszty uzyskania przychodów koszty reprezentacji, w szczególności poniesionych na usługi gastronomiczne, zakup żywności, napojów, w tym alkoholowych".

Należy podkreślić, że termin "reprezentacja" nie został zdefiniowany w ustawie o CIT. Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym przez część organów podatkowych oraz sądów, pojęcie "reprezentacja" należy rozumieć w oparciu o definicję słownikową. I tak zgodnie ze Słownikiem języka polskiego (pod redakcją M. Szymczaka, Wydawnictwo PWN, Warszawa 1992), "reprezentacja" to "okazałość, wytworność w jakimś sposobie życia, związana ze stanowiskiem lub pozycją społeczną". Takie rozumienie pojęcia "reprezentacja" zostało zaprezentowane m in. w orzeczeniu WSA w Krakowie z dnia 18 maja 2010 r. (sygn. I SA/Kr 620/10) oraz w orzeczeniu WSA w Warszawie z dnia 30 listopada 2010 r., III SA/Wa 837/10.

W orzecznictwie wskazywane jest również odmienne rozumienie pojęcia "reprezentacja". Zgodnie z orzeczeniem WSA w Warszawie z dnia 18 stycznia 2011 r. (sygn. SA/Wa 834/10) "reprezentacja" powinna być postrzegana, jako wszelkie działania związane z tworzeniem wizerunku przedsiębiorcy, utrzymywaniem dobrych relacji z kontrahentami, które nie są konieczne dla osiągnięcia przychodu lub zabezpieczenia jego źródła, ale sprzyjają temu celowi, są z nim w sposób pośredni powiązane. Jest to dążenie do stworzenia skierowanego na zewnątrz, pozytywnego wizerunku przedsiębiorcy, takiego, jaki chciałby wykreować na użytek kontrahentów.

Wydatki ponoszone na zakup wieńców pogrzebowych, nekrologów oraz wiązanek okolicznościowych dla pracowników nie są ponoszone w celach reprezentacyjnych, o których mowa powyżej. Odnosząc się do powyższej definicji, zakup wieńców pogrzebowych i nekrologów w związku ze śmiercią, pracownika nie ma cech reprezentacji. Powyższe działania w żaden sposób nie są okazałe, wystawne czy wytworne, nie są również nakierowane na tworzenie pozytywnego wizerunku Banku na użytek klientów, czy kontrahentów Banku, a jedynie realizują podstawowe kanony kultury i zasady współżycia społecznego przyjęte w Polsce. Wnioskodawca nie działa w celu uwypuklenia swojej zasobności, a jedynie realizuje obowiązkowe w naszej kulturze normy społeczne.

Podsumowując wydatki na zakup wieńców, nekrologów, kondolencji i wiązanek okolicznościowych spełniają łącznie wszystkie niezbędne warunki do zaliczenia ich do kosztów uzyskania przychodów,

mają związek z prowadzoną przez Wnioskodawcę działalnością gospodarczą, służą zabezpieczeniu źródła przychodów oraz ponoszone są w sposób definitywny, jak również nie zostały wyłączone z możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy o CIT.

Powyższe stanowisko potwierdził w interpretacji indywidualnej z 16 maja 2018 r., sygn. 0111-KDIB2-3.4010.46.2018.2.PB Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, analogiczne stanowisko zajęła także Izba Skarbowa w Warszawie w interpretacji indywidualnej z 6 lutego 2017 r., sygn. 1462-IPPB6.4510.604.2016.2.SO.

Tym samym, biorąc pod uwagę przedstawioną argumentację oraz przytoczone interpretacje indywidualne, zdaniem Banku, przedmiotowe wydatki stanowią wydatki będące kosztem uzyskania przychodów w rozumieniu ustawy o CIT.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego i zdarzenia przyszłego w zakresie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na zakup wieńców pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji, ponoszonych w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty), uznaje się za prawidłowe.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm. dalej: "ustawa o CIT"), kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów ze źródła przychodów lub w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1.

Przywołana regulacja wskazuje, że definicja kosztów uzyskania przychodów - dla celów podatku dochodowego - składa się z dwóch podstawowych elementów, które łącznie tworzą swego rodzaju normatywną klauzulę generalną. Pierwszy z tych elementów określić można mianem przesłanki pozytywnej, zakładającej spełnienie łączne dwóch warunków, tj.:

* konieczność faktycznego, co do zasady, poniesienia wydatku,

* poniesienie wydatku musi nastąpić w celu osiągnięcia przychodu lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów.

Definicja sformułowana przez ustawodawcę ma charakter ogólny. Z tego względu, każdorazowy wydatek poniesiony przez podatnika powinien podlegać indywidualnej analizie w celu dokonania jego kwalifikacji prawnej. Wyjątkiem jest jedynie sytuacja, gdy ustawa wyraźnie wskazuje jego przynależność do kategorii kosztów uzyskania przychodów lub wyłącza możliwość zaliczenia go do tego rodzaju kosztów. W pozostałych przypadkach należy natomiast zbadać istnienie związku

przyczynowego pomiędzy poniesieniem kosztu a powstaniem przychodu lub realną szansą powstania przychodów podatkowych, bądź też zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła ich uzyskiwania.

Innymi słowy oznacza to, że dla kwalifikacji prawnej danego kosztu istotne znaczenie ma cel, w jakim został poniesiony. Wydatek zostanie uznany za koszt uzyskania przychodów, jeżeli pomiędzy jego poniesieniem, a powstaniem, zwiększeniem bądź też możliwością powstania przychodu istnieje związek przyczynowy. W oparciu o kryterium stopnia tego powiązania, ustawodawca wyróżnia koszty podatkowe bezpośrednio związane z przychodami i inne niż bezpośrednio z nimi związane, których nie można wprost przypisać do określonych przychodów, ale są racjonalnie uzasadnione jako zmierzające do ich osiągnięcia (tzw. koszty pośrednie).

Zatem, aby wydatek poniesiony przez podatnika mógł stanowić koszt uzyskania przychodów, muszą zaistnieć łącznie następujące przesłanki:

- * został poniesiony przez podatnika,
- * jest definitywny, a więc bezzwrotny,
- * pozostaje w związku z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą,
- * poniesiony został w celu uzyskania przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów,
- * nie jest kosztem wymienionym w art. 16 ust. 1 ustawy,
- * został właściwie udokumentowany.

Powyższe oznacza, że poniesione wydatki, po wyłączeniu wydatków enumeratywnie wymienionych w przywołanym art. 16 ust. 1 ustawy, stanowić mogą koszt uzyskania przychodów, o ile pozostają w związku przyczynowym z osiąganymi przychodami.

Przy czym kosztami uzyskania przychodów są zarówno koszty bezpośrednio, jak i pośrednio związane z uzyskiwanymi przychodami, dotyczące całokształtu działalności podatnika, związane z funkcjonowaniem firmy, jeżeli zostanie wykazane, że zostały w sposób racjonalny poniesione w celu uzyskania przychodów, a także w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, tak aby to źródło przyniosło (przynosiło) przychody także w przyszłości.

Jak wynika z opisu rozpatrywanej sprawy, w związku ze śmiercią pracownika Bank ponosi wydatki na zakup wieńców, wiązanek pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji. Podobne wydatki są ponoszone w przypadku śmierci byłego pracownika Banku (emeryta, rencisty). Wymienione wydatki są finansowane z bieżących środków obrotowych Banku. Poniesienie takich wydatków jest wyrazem szacunku dla pracownika, podziękowaniem za pracę, włożony wkład jak i uzyskiwane przychody, wzmacnia więzi pomiędzy pracownikami, wśród załogi wzrasta poczucie wartości oraz przynależności do kultury organizacji. Wszystko to ma określone działania motywacyjne, a tym samym pośrednio wpływające na poziom osiągniętych przez Wnioskodawcę przychodów.

Wątpliwości Banku dotyczą możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o CIT, wydatków dotyczących zakupu wieńców, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji, ponoszonych w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty).

Zdaniem Banku przedmiotowe wydatki stanowią wydatki będące kosztem uzyskania przychodów w rozumieniu ustawy o CIT.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania oraz przedstawiony stan faktyczny i zdarzenie przyszłe należy zauważyć, że wydatki na rzecz pracowników - co do zasady - są zaliczane do kosztów uzyskania przychodów jako mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą i uzyskanymi przychodami i nie są wymienione w katalogu wydatków wyłączonych z kosztów uzyskania przychodów.

W ramach wydatków na rzecz pracowników potrącanych w kosztach podatkowych mieszczą się nie tylko "standardowe" wydatki ponoszone przez pracodawcę (takie jak koszty wynagrodzeń zasadniczych, dodatki z tytułu godzin nadliczbowych, różnego rodzaju nagrody, itp.), ale stosowne świadczenia związane z istniejącym aktualnie lub uprzednio stosunkiem pracy.

Wobec powyższego w ramach tych wydatków mieszczą się także wydatki poniesione (ze środków obrotowych) na zakup wieńców i wiązanek pogrzebowych, umieszczanie nekrologów w prasie i kondolencji - jako zwyczajowe wydatki ponoszone w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty).

Sama praktyka upamiętniania zmarłych jest jednym z podstawowych kanonów polskiej kultury i powszechnie przyjętą normą zwyczajową. W przypadku śmierci pracownika lub byłego pracownika (emeryta, rencisty), pracodawca kierując się zasadami współzycia społecznego w dowód uznania dla zasług na jego rzecz dokonanych przez pracownika lub byłego pracownika (emeryta, rencisty) - upamiętnia ten fakt, np. poprzez złożenie wieńca na grobie zmarłego i wykup nekrologu w prasie, czy kondolencji. Zachowanie pracodawcy (byłego pracodawcy) jest wyrazem szacunku dla pracownika (byłego pracownika), podziękowania za pracę i włożony wkład w tworzenie zakładu i uzyskiwane

przychody, wzmacnia więzi pomiędzy pracownikami, ma określone działanie motywacyjne, a tym samym pośrednio wpływa na poziom osiąganych przychodów.

Podsumowując, z uwagi na opisany we wniosku stan faktyczny i zdarzenie przyszłe oraz przywołane przepisy prawa w rozpatrywanej sprawie należy stwierdzić, że opisane wydatki, dotyczące zakupu wieńców, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji, ponoszone w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty) można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów Banku na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o CIT. Co zostało wykazane powyżej, tego typu wydatki okolicznościowe wynikają z kanonów kultury polskiej i zasad współżycia społecznego. Dzięki wkładowi pracy zmarłego pracownika lub byłego pracownika (emeryta, rencisty) mają one związek z prowadzoną działalnością gospodarczą Banku jako pracodawcy/byłego pracodawcy i uzyskanymi przychodami. Ponadto taki wyraz pamięci i uznania dla zmarłych pracowników/byłych pracowników (emerytów, rencistów) wzmacnia więzi pomiędzy samymi pracownikami, a wśród załogi wzrasta poczucie wartości oraz przynależności do kultury organizacji i pośrednio wpływa na poziom osiąganych przez Bank przychodów.

Tym samym stanowisko Wnioskodawcy w zakresie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na zakup wieńców pogrzebowych, nekrologów umieszczanych w prasie i kondolencji, ponoszonych w związku ze śmiercią pracownika, byłego pracownika (emeryta, rencisty) - należało uznać za prawidłowe.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym (zdarzeniem przyszłym) podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, udzielona odpowiedź traci swą aktualność.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1.

z zastosowaniem art. 119a;

2.

w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;

3.

z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Powyższe unormowania należy odczytywać łącznie z przepisami art. 33 ustawy z 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2193), wprowadzającymi regulacje intertemporalne.

Interpretacja dotyczy zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia oraz dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu złożenia wniosku.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.). Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 ww. ustawy) na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Krajowej Informacji Skarbowej na platformie ePUAP: /KIS/SkrytkaESP (art. 54 § 1a ww. ustawy), w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy). W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.